

ΘΗΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 10).

Αἱ γυναῖκες, αἵτινες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἢ ὑπῆρχον ἐπιτηδεύται, δὲν ἔχουν σχεδὸν ὑπόληψιν, διότι τὸ ν' ἀποκτήσῃ τις καὶ νὰ διατηρήσῃ ὑπόληψιν, πρέπει νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ φωτὶ μὲ τῆς ἀληθείας τὰ παραγγέλματα, αἱ δὲ μεταχειριζόμεναι τὴν ἐπιτηδεύσιν, ἐπειδὴ βᾶσιν ἔχουσι τὴν ἀπάτην, ἔπεται ὅτι βαδίζουσι τὴν ἐναντίαν τῆς ἀληθείας ὁδὸν, ἄρα, δὲν δύνανται νὰ χαίρωσι καὶ ὑπόληψιν, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχωσιν αὐτὴν μεταχειρίζονται καὶ τοὺς σχηματισμοὺς τοῦ προσώπου, καὶ τὰς μεγαλαρρόμους, τὸν καλῶπισμόν τοῦ σώματος ὑπὲρ τὸ δέον, τὰ δάκρυα, τοὺς ὀδυρμοὺς, τὰς φανταστικὰς ἀσθενείας, πολλάκις δὲ τὴν ἐρυθρίαν, τὴν σκῶψιν καὶ τὴν ἀστειότητα· ἐπειδὴ δὲ αἱ τοιαῦται γυναῖκες, ποτὲ δὲν συλλογίζονται ὁρθῶς, διὰ τοῦτο φρονοῦσι παχυλότατα, ὅτι πᾶν ὅτι γεννᾷ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην, δι' αὐτὰς εἶναι μὴδὲν, ὅθεν κάμνουν τὸ κακὸν μὲ γνῶσιν καὶ σκέψιν κατ' ἐκλογὴν καὶ ἀρέσκειαν ζητοῦσαι καὶ παραβάλλουσαι αὐτὸ προηγούμενως χωρὶς κρίσιν καὶ προσπαθοῦσαι ἐπομένως νὰ τὸ κρύψωσιν, ἐὰν ἀνακαλυφθῇ καὶ οὐχὶ ποτὲ νὰ τὸ διορθώσωσι· ψέγουν αἱ τοιαῦται ἀκαταπαύστως τὴν διαγωγὴν τῶν ἄλλων, εἶναι ἄκρον δι' αὐτοὺς αὐστηραὶ, ὑποπεύουσι τοὺς πάντας, μισοῦν τὰς κοινωνίας, διότι αὐταὶ τὰς διδάσκουν νὰ μισοῦν τὸ κακὸν, τέλος κάμνουν μέγαν θόρυβον εἰς τὴν ὁμιλίαν των, ἐλπίζουσαι οὕτω νὰ ποτρέψωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων καὶ νὰ θαμβώσωσι τοὺς ὅσοι τὰς ἀκούουν, ἐνῷ αἱ σεμναὶ καὶ ἀγαθαί, περικαλυπτόμεναι ἀπὸ τὴν αἰδῶ των, ὡς ἀπὸ ἀκαταμάχητον φρούριον, δὲν θορυβοῦν ποτέ· ὁμιλοῦσαι ζητοῦν μάλιστα νὰ λησμονηθῶσιν ὅτι εἶναι παροῦσαι, δειλοῦν εἰς πᾶν τὸ κακὸν καὶ ἐπιστηριζόμεναι εἰς τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ἀποφεύγουν τὰ πλάγια μέσα· δεικνύονται ὅποια πραγματικῶς εἶναι καὶ πείθουσιν εὐκόλως τοὺς ἄλλους νὰ τὰς πιστεύσωσιν ὡς αἰσάτας· οἱ στοχασμοί, τὰ ἔργα των εἶναι καθαρότατα, ὥστε δὲν ὑποπτεύονται ποσῶς τὰ κακὰ καὶ ἂν ἀπροσδοκῆτως ταῖς ἐπέλθουν, γνωρίζουν νὰ τὰ θεραπεύσωσιν· οὐσαι δὲ συγκαταβατικαὶ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ αὐστηραὶ δι' ἑαυτάς, διότι εἰσὶν ἐνάρετοι, ἀντὶ νὰ κατηγορῶσι, ζητοῦν νὰ συμπαθῶσιν, ἀντὶ νὰ ἐκδικῶνται. συγχωροῦν πάντοτε, ἀντὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι τὰς ἀρετάς των, θέλουν νὰ τὰς καλύψωσιν, ἀλλὰ τὸ καλὸν ποτὲ δὲν καλύπτεται καὶ ὅσον τις ζητεῖ νὰ τὸ ἀληθμονήσῃ, τόσον ἐπ' ἐναντίας φαίνεται καταφανέστερον καὶ τοῖς πᾶσιν εὐάρεστον. Αἱ τοιαῦται γυναῖκες φέρουν εἰς τὴν κοινωνίαν, τὸ

διαλλακτικὸν ἔκείνο πνεῦμα καὶ τὴν χάριν ἐκείνην, τὰ ὅποια εἶναι τὸ θέλημα τῆς ζωῆς καὶ ὁ δεσμός· ὁ συνεχίζων τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, διαχέων περὶ αὐτῶν τὴν εὐτυχίαν των ἐπὶ ῥοίαν καὶ προξενῶν τὴν ἀγάπην τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποκαθιστῶν αὐτὴν εἰς πάντας ἐρασίαν καὶ ποθητήν. Αἱ τοιαῦται γυναῖκες εἶναι αἱ γεννέσκειαι παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ὡραίου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀπὸ τὰς τοιαύτας μίαν, τὴν Ἀειπάρθενον, ἐξελέξατο ὁ Θεὸς διὰ νὰ σχετίσῃ τὸν ἄνθρωπον μὲ αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῶν κακῶν, τὰ ὅποια ἄλλη γυνὴ, ἢ εὔα ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε ἐν συντόμῳ εἶπαμεν, νομίζομεν, ὅτι κατὰδεῖξαμεν ἀρκούντως, τ' ἀποτελέσματα τῆς πανουργίας, τῆς προσποιήσεως, τῶν ἐπαγωγικῶν τρόπων καὶ τῆς ἀπάτης, καὶ τὰ θέλητρα τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς ἐσμεν Ἕλληνες καὶ τὰς Ἑλληνίδας θέλομεν νὰ ἦναι ὅποια πρέπει νὰ ὦσι διὰ νὰ μεγαλύνουν τὸ ἔθνος μας, καὶ τὸ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ εὐκλειαν καὶ δόξαν, καὶ ἐπειδὴ πιστεύομεν, ὅτι αἱ καλλιπάρειοι θυγατέρες τοῦ Διανόου δὲν θέλουν δυσχερεστηθῇ δι' ὅσας ἀληθείας εἶπομεν, καθότι ταύτας παρεκινήθημεν νὰ εἴπωμεν, διὰ νὰ ὠφελήσωμεν, ὅσον δυνηθῶμεν, καὶ ἀποσκιβαλίσωμεν τὰ ὀλέθρια ταῦτα πάθη τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πανουργίας, διὰ ταῦτα παύομεν πλέον τοῦ λόγου, ὑποσχόμενοι νὰ ὑποδείξωμεν ἀκολούθως μὲ ὅλον πάλιν τὸν σεβασμόν, ὃν χρῶστούμεν εἰς τὸ ὡραῖον φύλον, τὰς γυναῖκας ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις, δηλαδὴ ὡς συζύγους, ὡς μητέρας, ὡς ἐρωτευμένους καὶ λοιπὰ, θέλομεν δὲ τότε κληθῇ ἡετυχεῖς, ἐὰν εἴδωμεν, ὅτι αἱ μικραὶ μας αὐταὶ σκιαγραφίαι τοῦ γυναικείου φύλου, τοῦ τόσον περισπουδάζου εἰς τὰς κοινωνίας, ἔφερον μικράν τινα ὠφέλειαν, ἐλχίστην τινὰ σκέψιν, δυναμένην νὰ παρακινήσῃ τοὺς βελτέρους ἡμῶν ἵνα ἀσχοληθῶσιν ὅπως δεῖ εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τῶν γυναικῶν μας, δυναμένην νὰ καταδείξῃ εἰς τὰς γυναῖκας τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἰς ἣν προσδιορίσθησαν ἀπὸ τὴν φύσιν.

(ἔπεται τὸ 6'. Μέρος.)

Ἐκ Τριπόλεως. Α. Κ. Π.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΕΚΣΤΑΣΙΣ.

Εἰς τὴν βεμβώδη μου φαντασίαν
Ὅταν ἐπέλθῃ λύτης σκιά,
Μὲ οἶκτον φεύγω τὴν κοινωνίαν.
Καὶ καταφεύγω εἰς ἐρημίαν,
Ὅπου τὸ πᾶν μοὶ προσμεριδίζ.

Ἐκεῖ ἀνέτως περιπλανῶμαι
Καὶ ἀπολαύω νέαν ζωὴν,
Καὶ εἰς τὰς σκέψεις μου προσκολλῶμαι,
Χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐνοχλῶμαι
Ἀπὸ τοῦ πλήθους τὴν σύρροιν.

Τοὺς προσφιλεῖς μου, μακρὰν τοῦ κόσμου,
Ἀναμνήσκω περιχαρῆς . . .
Εἰς τὰ οὐράνια τοῦ νοοῦ μου
Ἀστὴρ εἰς λάμπει ὁ ἐκλεκτός μου,
Ἀκτινοβόλος καὶ τηλαυγής.

Κ' ὅτ' ἐκ τοῦ κέντρου του ἄκτις μία,
Ὡσεὶ μαγνίτης ἡλεκτρικῆς,
Μὲ περιβάλλει ἐν τῇ σκοτίᾳ,
Εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὡς ἐν μαγείᾳ,
Ἀδιοράτως ἐκχέει φῶς . . .

Ὡ! πόσον τότε ἠδέως πνέω,
Κ' εἰς τοὺς αἰθέρας τοὺς κυανούς,
ὑπὸ τοῦ Πλάστου τὸν θρόνον καίω
Λιθάνου ἄρωμα, καὶ εἰσπλέω
Εἰς ὀλβιότητος οὐρανούς.

ὑπὸ ἀκτίνων λάμπει θείας
Περικυκλοῦμαι . . . καὶ ὠσανά,
Ὡς ν' ἀκροῶμαι τὰς ὑμνωδίας
Καὶ τῶν ἀγγέλων τὰς ἀρμονίας
Ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν τ' ἄγναι.

Βλέπω τὰς χώρας τῶν μακαρίων
Ἄνευ ἡλίου, αὐτοφασεῖς
Καὶ μυριάδας ψυχὰς ἁγίων,
Ἀγαλλομένας εἰς κόσμον θεῖον,
Μακρὰν βασιάνων τῶν ἐπὶ γῆς.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΗ.

Α. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Εἰς λεύκωμα Κυρίου.

Ἐπίσημος καὶ μυστικὴ ἡ βίβλος τῆς ζωῆς μας
Εἰς μάτην τίς εἰς τὸ αὐτὸ νὰ τὴν κρατῇ πασχίζει.
Δὲν ἀπαντᾷται δις, οὐαί! σελὶς ἡ προσφιλεῖς μας,
Καὶ τὸ μοιραῖον φύλλωμα ἀφ' ἐκείνου γυρίζει, —

Κ' ἐνῶ νὰ ἐπανέλθωμεν ζητοῦμεν εἰς σελίδα
Ἀντικειμένου δι' ἡμᾶς ὠραίου καὶ φιλάτου,
Ἐνῶ ἀκόμη θάλλωμεν ἀσπάσιον ἐλπίδα . . .
Αἶφνης εὐρίσκομεν ἐμπρὸς τὸ φύλλον τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἐκ τοῦ ποιήματος ἡ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ.

Ὡ! ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος,
Δύο εἰν ἀντικρὺ πόλεις!
Ἀνάμεσά τους τρέχομεν,
Καὶ σταματοῦμεν μόλις
Σ' ἐκείνην τῆς ζωῆς.

Θολὴ εἶναι ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς
Κ' εὐθὺς ὅπου σταθοῦμεν
Ἡ πόλις ἡ ἀντίκρυ μας
Ἐάν ἴσκιος, ἀν στραφοῦμεν
Μᾶς φαίνεται ψευδής.

Ἡ μοῖρα πλὴν ἀκούραστα
Νὰ τρέχωμεν μᾶς βιάζει,
Κ' ὅταν 'ς τὰ μαῦρα τείχη τῆς
Κοντὰ μᾶς πλησιάζει
Κ' ἀλήθεια μᾶς φανῇ,

Ἄ! τότε μόνε ὀπίσω μας
Μὲ βλέμα δακρυσμένο
Κυττάζομεν, ποῦ χάνεται
Ἐάν νέφος θολωμένο
Τοῦ βίου μας ἡ ἐορτή.

Οὕτω κ' αὐτὴ ὡς συνέλαβε
Ζωῆς μικρὰν ἐλπίδα,
Εἰς τῆς ζωῆς τὰ οὐράνια
Καὶ χρυσὰ νέφη ἐπῆδα
Μὲ τὸν ἀθῶόν της τὸν νοῦν.

Μὲ φωνὴν τότε τρέμουσαν
Τοῦ γέροντος φωνάζει,
« Βοήθειαν δός, Πάτερ μου,
Μία δυστυχὴς σὲ κράζει
Ποῦ αἱ θλίψεις κυνηγοῦν. »

Καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἑτοιμοῦ
Ὁ βράχος ἀντ' ἔχει,
Δέκα φοαῖς τοῦ γέροντος
Τὴν ἀκοὴν κτυπάει
Τῆς νέας ὁ στεναγμός.

« Ἐάν δὲν εἶσαι Ἄγγελος
Ποία δυστυχία σὲ φέρει
Ἐτοῦ σκοτεινοῦ σπηλαίου μου
Τὰ ἐρημωμένα μέρη;
Ἀντεῖπεν ὁ γηραιός.

« — Μὲ φέρουσι τὰ κύματα,
Ποῦ ἡ ἀνανδρός μου μοῖρα
Ἐφούσκωσε, καὶ μ' ἔρριψε
Σ' ἄγνωστη γῆ καὶ στεῖρα
Ἐτὰ ξένα νὰ καθῶ.

« Γυμνή, ψυχρή, ἀνυπόδητη,
Πατέρα μου, γυρίζω !
Δέκα φοραίς τὸν θάνατον
Ἰστά μάτια μου ἀντικρίζω,
Καὶ ὅμως ἀκόμη ζῶ. »

« ὦ ! δός μου, γέρον, ἄσυλον
Ἰστὸ ταπεινὸν σου δῶμα,
Τοῦ μαύρου τούτου τάφου σου
Μὴν ἀρνηθῆς τὸ χῶμα
Σὲ κόρην δυστυχῆ. »

Ὅποτεν ἀπαυδήσωσι
Ἰστὴν μακρινὴν πορείαν,
Δὲν φέρουν εἰς τοὺς ὤμους των
Τ' ἀδύνατα στρουθία
Μεγάλοι αἰετοί ; »

Εἶπεν αὐτὰ μ' ἐκλείπουσαν
Φωνὴν ἡ Εὐφροσύνη·
Κύνος γλυκὺς ἠκούετο
Ποῦ τοῦ θανάτου χύνει
Τὴν ὕστερη λαλιά. »

Κ' ἐκεῖ ἐπάνω ἀκίνητη
Τὸν γέροντα προσμένει,
Ποῦ μὲ τὸ φῶς τοῦ λύχνου τοῦ
Γυρεύει πόθεν βγαίνει
Φωνή της ἡ γλυκιά. »

Μὲ θάμβος τὴν ἐξάνοιζεν !
Ἀντανακλοῦσ' ἐμπρός τοῦ
Ἡ παγωμένη ὄψις της,
Τὸ χρῶμα τοῦ φωτός τοῦ
Ἀδύνατο. κ' ἀχνό. »

Καθὼς τὸ φῶς τὸ πύρινον
Χειμερινὴ σελήνη
Ἀντανακλάει κάτωχρον,
Καὶ παγωμένο χύνει
Ἀπὸ τὸν οὐρανό. »

Πλὴν μόλις ἐπλησίασα
Τὴν νέαν αὐτὴν Σελήνη
Κ' εἶδ' ἔντρομος τὸν θάνατον
Ἰστὸν δίσκον της νὰ χύνει
Νεκρόχλωμην σκία. »

Κ' εἶδε τ' ἀχνό της πρόσωπον
Ἰστὸς ὤμους τοῦ νὰ γέρῃ
Ἰστὸν ἄνθος εἰς τὰ φύλλα τοῦ,
Ποῦ θεριατῆς τοῦ φέρνει
Θανάσιμον κτυπιὰ. »

Τὸ τρέμον εὐθὺς βῆμά του
Ὁ γρηαὺς ταχύνει,
Καὶ σ' τὴν ψυχρὴν ἀγκάλῃν του
Στηρίζει τὴν φροσύνη,
Κατάψυχρον κ' αὐτή. »

Φεῦ ! ἔπεσεν ἐπάνω του
Νεκρὸ καὶ ἄψυχο σῶμα !
Ἰστά στήθη της ὑπόκωφοι
Κτυποῦν μόνον ἀκόμα
Οἱ καρδιακοὶ παλμοί. »

« Ἀλλοίμονον ! τότε ἔκραξε
Λοιπὸν ἡ εἰμαρμένη,
Ἰστοῦ τάφου σου τὰ πρόθυρα,
Μοῖρα ἐξηλεωμένη
Θέλησε νὰ φανῇ. »

« Καὶ μ' ἔφερε τὸ μνημά σου
Μόνον λοιπὸν νὰ σκάψω,
Καὶ μόνον ἐπικήδειον
Ἰστὸ πτώμα σου ν' ἀνάψω
Λαμπάδα ταπεινὴν ! »

Εἶπε, κ' εὐθὺς σ' τὸ σπήλαιον
Ἐμβαίνει· σ' τὸ ἕνα χέρι
Βαστάει κερί τὸ πένθιμο,
Καὶ τὴν ῥιγῶσαν φέρει
Ἰστὴν ἄλλην του ἀγκαλιά. »

Οἱ θρῆνοι τότε ἐσίγησαν !
Ἡ ἔρημος μένει μόνη,
Καὶ ὁλόγυρα ἰστὴν ἄβυσσον
Ἡ νύκτα πάλ' ἀπλόνει
Τὰ μαυρὰ της πτερὰ. »

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ

ὑπὸ Καπετρίνου.

Μαρτίνος ὁ Λούθηρος, μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγμα-
τος τῶν Αὐγουστίνων, εἶναι ὁ μεγαλεπήβολος ἀ-
ναμορφωτής, ὁ κλονήσας τὴν τὸ θρησκευμα
τῶν δυτικῶν. Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ κατὰ τὸν
15' αἰῶνα εἶναι ἐν τῶν σπουδαιότερων γεγονότων
τῆς νεωτέρας ἱστορίας, διότι ἐπέφερε ἀληθῆ πο-
λιτικὴν ἐπανάστασιν, τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν ἀ-
εἰποτε ἀναμειγνυομένων μετὰ τῆς μεταβολῆς τῶν
δημοσίων θεσμοθεσιῶν.

Ἀπὸ τοῦ 15' αἰῶνος, καὶ δυνάμει τῆς μεταρρύ-
θμισης, ἡ πολιτικὴ κυβέρνησις ὑπερέσχε τῆς θρη-
σκευτικῆς. Ἡ μεγάλη ἔρις τῶν συγχωροχαρτίων
διήρξε τὰ μοναστήρια καὶ τὰ πανεπιστήμια· οἱ δο-
μινικανοὶ ἐπροτιμήθησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν